

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de Oratione Domini in horto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

EXERCITIUM

De Oratione Domini in Horto.

I.

Cur non à te disco, Divine Magister! ubi quærendum sit mihi
 remedium & consolatio, in afflictione ac tentatione consti- *Affligimur,*
 tuto? an apud Patrem tuum, qui te vult mori pro me? apud suum *ut confu-*
 amorem, qui se offert pro meo remedio? apud ipsam manum di- *gamus ad*
 vinam, quæ te affligit extenta supra te? tu ipse eò non confugis, *Deum.*
 quia scis nihil remissionis futurum. O me miserum! ideo durant
 meæ perturbationes & ærumnæ, quia non statim cum illis ad te
 venio. Te video, speculum Divinum animæ meæ, affluere fan-
 guine, plenum tristitiâ. Te video in oratione visitari de cælo ab
 Angelo: & quando videbaris maximè dejectus esse debere, ob-
 viam procedis illis, qui te comprehensuri sunt; ac tanti facis obe-
 dientiam Patris, ut non sustineas te defendi, vel etiam comitari à
 tuis discipulis. Subitò, amor animæ meæ! te ostendisti conten-
 tum eo, quod horrebas tantopere: tam promptus ad illud, quo
 contristabaris, quasi esses alius à teipso. Cur igitur, gaudium
 animæ meæ, consolationem quæro extra te? quis eam dare potest,
 nisi tu? Te adoro, Divina & amabilis manus! quæ castigando so-
 laris, tribulando animas, affligendo exhilaras, prosternendo ele-
 vas, occidendo das vitam; meritò contristor, cùm fugio à te, &
 non agnosco amorem paternum, quo facis omnia; & quo me pro-
 sequeris magis, dum me affligis, quàm ego, dum solatium extra
 te quæro. Totus sum miserabilis, ô bone JESU! quia te fugio,
 quando me affligis: quia non quæro in te solatium; vel quæro
 secundùm meam voluntatem, & amorem proprium, qui impedi-
 dit ea, quæ facere velles in hac anima: libera me à meipso, Deus
 meus! quia meipsum perimo, & impedimenta pono gratiæ tuæ,
 luci tuæ, & beneficiis tuis; in omni re sum, qualis sum; sana me
 Deus meus, qui in omni re es, qualis es.

II. Sed quid est hoc, Domine mi, quòd dicis Patri æterno,
 ut non fiat voluntas tua, sed sua? in te, bone JESU, amor animæ

R r

meæ!

meæ! qui peccare non potes, tum per naturam, cum per immensa flumina gratiæ & veritatis, quæ in te sunt, potestne esse voluntas contraria Patri æterno? Ita recordaris, Domine & spes mea! necessitatum mearum; ita accuratus es in singulis persanandis, ut etiam talem voluntatem admittere volueris absque peccato, ne despondeam animum in motibus naturæ, cum ratio illis non consentit; sed sperem me non judicandum, nisi secundum voluntatem determinatam, quâ te quæro, vel fugio; tibi servo, vel resisto. Benedictus sit amor tuus, qui tam est liberalis erga me, ut usque ad motus, quos miseria mea sentit contra te, demiseris te, & me docueris per eos accedere ad te; ut occasio sint mihi majoris meriti, & exhibendæ obedientiæ, amoris ac fidelitatis. Verè, *Optimum est, guber. nari à Deo.* Deus meus, tu Pater es hujus miseri peccatoris, & amicus hujus animæ tristici ac pauperis. Quando te cognoscam? quando intelligam? quando amabo ex toto corde? quando te quæram, ac tibi obediam sine omni contradictione? quando ex intimo corde semper, & in omni re dicam, ut fiat voluntas tua, non mea? ubi sum promeritus ego, Deus meus, ut gubernes à tua divina, paternâ, & amabili voluntate? quando malè mihi fuit eam sequi? quando bene, meam facere? Tota curia cælestis, ab Unigenito tuo, & sacratissima Virgine Matre, usque ad totam multitudinem beatorum Angelorum & hominum, sine cura sui ipsorum, solo studio obediendi tibi, evaserunt in eam felicitatem, in qua sunt, eruntque in æternum, solâ tuâ divinâ voluntate gubernati. At ego vilis vermiculus volo gubernari à meipso? elementa, & corpora cælestia tuâ gubernatione servantur sine errore ac detrimento: & ego terræ pulvisculus præsumo aliquid esse, separatus à tua obedientia? Tu, mi bone JESU! dignaris cogitare de me, cum habeas tot servos, tam puros, tam insignes amicos; & ego fugio & recuso amabilem tuam gubernationem, & volo sequi meam propriam voluntatem?

peffimum autem, regi à se ipso. III. O me pauperem! ô miserabilem! ô centies millies infelicem ac cæcum! ego censeo me nôsse, quid mihi conveniat; & non video mala mea, & quomodo decipiar, quàmque non possim videre me, sine te, qui es lux cordis mei. Sine te affectus, ac passio

passio excæcat me in rebus meis; neque intelligo, quid mali mihi immineat, quid mali inferam mihi metipsum. Scio malum è bono facere, bonum è malo non scio; sine te scio peccare, sed non agere pœnitentiam: scio me onerare miseris, & immittere in varias tentationes, occasiones, pericula, sed non ex illis emergere: scio in me destruere bona, quæ mihi das, & ad extremum totus jam corruptus, expers remedii, ac pertæsus meï ipsius, & eorum, in quæ me conjeci, revertor, à te quasi collo tractus, sine viribus & robore: & ne tum quidem desino præsumere de me, ut me totum tibi committam; sed volo, ut cures res meas, sicut ego volo & imaginor; neque tibi fido. O cæcitas! ô miseria! video tanquam cæcus; me guberno ut ignorans; volo & non volo, ut improbus; me consolor, ut brutus; me affligo, ut imbellis; neque tamen me subijcio tibi plenè, ut servus. O vere Pater misericordiarum! condona mihi has insanias, & fac semper voluntatem tuam, non meam. O viscera paterna, quæ me videtis! quia es verus pater hujus ignavi ac perditii filii, tu me sustinere debes, tu curare. Non tracta me, sicut mereor; sed sicut postulat hic amor, quem erga me geris. Tu, Deus meus, & amor animæ meæ! me gubernas cum sapientia & amore: ex omni malo elicis bonum: ipsa damna, jacturas, tentationes, afflictiones, in quas me conjicio, arripis pro mediis & viis rectis ad bona, quæ mihi vis dare. Eadem viâ, quâ me cenfeo perditum iri, tu me ducis ad optimum finem: ut sapiens, omnia vides: ut amantissimus Pater, omnia bona mihi cupis: ut medicus & amicus, sanas omnia mala mea: & ne sic quidem tibi penitus fido.

IV. O bone JESU! ô vere Pater animæ meæ! fiat voluntas tua, non mea, in omni, in omni, in omni re: concede mihi, ut hoc, *In omni re*, sit sine omni exceptione, & ut hæc resignatio sit ex toto corde. Dirige me, Deus meus, cum erro: fac me reverti ad te, cum secedo: retrahere me, cum fugio: amplectere me, cum te quæro. Propter hanc voluntatem apprehende me, & non secundum miseras meas judica me, Deus meus! Tu vides, quàm sim liberalis in offerendo, & quomodo deficiam in implendo: sed omnia supplet amor tuus. Hæc voluntate malo vivere in ferro, in catenis, in potestate inimicorum, afflictus, desertus,

R. r 2

tribe-

tribulatus; quàm vivere juxta meam, qui sum infelix, cæcus, pauper, pavidus & perditus; unico momento, quo monstras unum è radiis tuis, omnia fiunt dulcia, & sapida; & quæ videbatur via distorta, apparet postmodum rectissima & securissima. Ergo mi Domine, si mihi non expedit esse lætum semper, & in consolatione, arripe hanc debilitatem meam ad rationes tuas, & me tracta, ut lubet, & in omni re tene me sub manu tua: & si me obtinueris, fac purè ac simpliciter voluntatem tuam, non meam.

O sacratissima DEI Mater, & obedientissima ancilla ejus! quæ etiam in hoc ipso tempore offerebas & resignabas te Patri æterno, ad eundum cum ejus ac tuo Filio ac Domino, & pariendum cum ipso; quia noveras jam instare tempus Passionis ejus, & intelligebas, hanc esse divinam ejus voluntatem: ac licet non mediocriter tantùm sentires, nihilominus tamen offerebas te ad id genus ærumnæ. Imprime, Domina mea! hanc veritatem animæ meæ: corrobora voluntatem meam, ut semper insistat hanc viam, & nihil unquam velit, nisi quod Filius tuus de me statuerit. Aufer à me omnem aliam voluntatem, & omne humanum desiderium; quando hæc sola via est placendi DEO meo, ac Domino meo. O Angeli, & Sancti, purissimi & lucidissimi spiritus! juvate me, & impetrate mihi ab hoc Domino, ut non mea, sed sua divina voluntas perfectè impleatur in hac miserabili terra, sicut eam vos facitis in cælo. Amen.

ÆRUMNA XXVII.

Falsa amicitia, sub qua Christus est
venditus.

I.

*Malum
grave fal-
sus amicus.*

Dum Christus post ultimam Cœnam discipulis traderet doctrinam cœlestem, prolixo, ac teneri affectûs pleno sermone, & oraret, sudaretque in horto; ejus falsus amicus fuit sollicitus de exequendo proditiōis consilio. Placuit Domino nostro experiri hoc genus ærumnæ ab eo, qui ipsi obligatissimus erat: & cùm non posset, neque deceret ipsum pati omnia malorum genera, elegit